DŘEVÁK

Vždycky jsme si říkali,
proč chodit 10 měsíců do školy?
Vždyť dva by na vzdělání stačily.
A zbylých deset? Prázdniny!!

A ejhle, najednou je to tu,
corona virus ničí naši planetu,
lidé z okresu nemůžou,
s nařízením vlády nic nezmůžou.

Dveře školy zamčené jsou,
učitelé těžce nesou,
že nemají po kom řvát,
když na chodbách nechce se nikdo prát.

Zvoní už pouze ze zvyku,
a to jen proto, aby zvonek nevyšel ze cviku.
Kuchařky si stěžují,
že nemají komu krmit bříška,
když doma zůstali Kája, Tomáš i Miška.

A co teprve paní uklízečky?
Ani ty se nevztekají,
že po dětech v lavicích papírky zůstávají.

A naše paní ředitelka?
Ta ve škole se nachází,
pobyt doma a případná telka?
Ani náhodou, kdo nepracuje, nudou schází.

Den za dnem sedí ve své kanceláři,
listuje ve svém kalendáři,
smutně kouká, jak za okny slunce září
a nikdo nezdraví ji jako v září.
Jistě už se na Vás, milé děti, těší,
vždyť teď nemá komu říkat „pusenky“ a „koťátka“,
tak už honem do školy zaklepat jí na vrátka.

Vážení čtenáři časopisu Dřevák,

v prvních řádcích našeho školního časopisu bych Vás ráda poprosila o shovívavost, jelikož tento Dřevák nebude, ostatně stejně jako vše ostatní, stejný jako ty předchozí. Jak v životě, tak i na stránkách našeho časopisu jsme ochuzeni o to, co běžně bývá součástí našeho života, o maličkosti, které dennodenně zpestřují naše všední dny, o zážitky z třídních kolektivů, o školní akce, vánoční jarmarky i velikonoční dílničky, a proto, milí čtenáři, přistupujte k tomuto číslu jako k něčemu speciálnímu, co se snad již nebude opakovat 😊.

Věřte, že ani já, redaktor tohoto čísla školního periodika, nemám z nastalé situace valnou radost, mnohem raději bych ty z vás, kteří najdete v tomto svém čísle své články, okřikovala ve škole a v učebně IVT se kroutíc hlavou podivovala, že nevíte, jak ve svém textu udělat odstavec, a posté vám vysvětlovala, že před „a proto“ se píše čárka a po „b“ se ve spojení „vybít okno“ píše měkké „i“ 😊.

Avšak přes všechny nástrahy, které s sebou tato prapodivná doba nese, snažíme se zachovávat tradice a hodnoty, na něž jsme zvyklí a které uznáváme, a právě proto v jarních měsících vychází váš oblíbený, avšak trochu odlišný Dřevák.

Dosud každý školní Dřevák, alespoň co má paměť sahá, začínal veselým obrázkem zachycujícím jednu ze zdařilých školních akcí, a básničkou, autorským dílem jednoho z našich šikovných žáků. Jelikož jsme rádi, že v distanční výuce zvládáme probrat patřičné učivo, rozhodla jsem se protentokrát převzít tento nelehký úkol za vás a najít v sobě alespoň malý kousek básnického střeva. Snad se vám báseň alespoň trošku líbila.

Další řádky již budou tradičně patřit zejména vám, našim šikovným přispěvatelům, a vašim zdařilým textům.

POHROMA

Ač jsme se tomu řadu let úspěšně bránili, technický pokrok v této oblasti brali spíše jako překážku a snažili se uznávat spíše tradiční formu sdělování vzdělávacích úspěchů, díky corona viru a následným vládním opatřením zavítal technický pokrok v podobě elektronické žákovské knížky také do naší školy.

Pro nás, učitele, to znamená, že si vaše známky budeme muset zaznamenávat do svého učitelského zápisníku a následně je přepisovat do počítače, což ještě není takové zlo, ale pro některé z vás nastává úplná pohroma 😊. Konec je přepisování známek, falšování učitelských podpisů, vytrhávání známek a zapomínání a ztrácení žákovských knížek. Odzvonilo také zatajování vašich žákovských knížek ve chvíli, kdy váš rodič chce nahlédnout do pro vás nejdůležitějšího dokumentu, který máte 😊.

Nastala doba elektronizace dat a vy se stáváte majiteli (v tomto případě spíše spolumajiteli) elektronické žákovské knížky, do které budete kdykoli moct nahlédnout nejen vy sami, ale také vaši rodiče. Proto, žáčci, apeluji na vás, kteří jste k výuce doposud přistupovali spíše ležérně, ponořte se do zápisků, sešitů a knih a nevystrčte z nich nos, dokud si nebudete jistí, že máte probírané učivo zmáknuté levou zadní, ať potom neroníte slzy pro zakázaný počítač, zabavený mobilní telefon nebo odepřenou televizi 😊. Přeji vám, aby se v této vaší nové formě sdělování známek objevovaly jen zprávy o skvělých výsledcích vašeho snažení 😊.

JAK ŽIJEME V DOBĚ COVIDOVÉ

Život v době covidové

Prosba mé kolegyně Jany Číhalové o nějaký příspěvek do školního časopisu mě nezastihla v nejlepší kondici. Po druhé dávce očkování je dnes má hlava poněkud tupá a obávám se, že ze mě nic duchaplného nevypadne. Omezím se tedy jen na pár řádků a zbytek přenechám své dceři, která je absolventkou našeho vzdělávacího ústavu a na rozdíl od svého bratra, který ho navštěvuje stále a měl by tím pádem do časopisu přispět spíš on, asi taky jediným dítětem v širém okolí, které rádo, a ještě ke všemu dobrovolně, sepisuje slohové práce. S lehkou nadsázkou tedy popíše tuhle dobu ze svého pohledu.

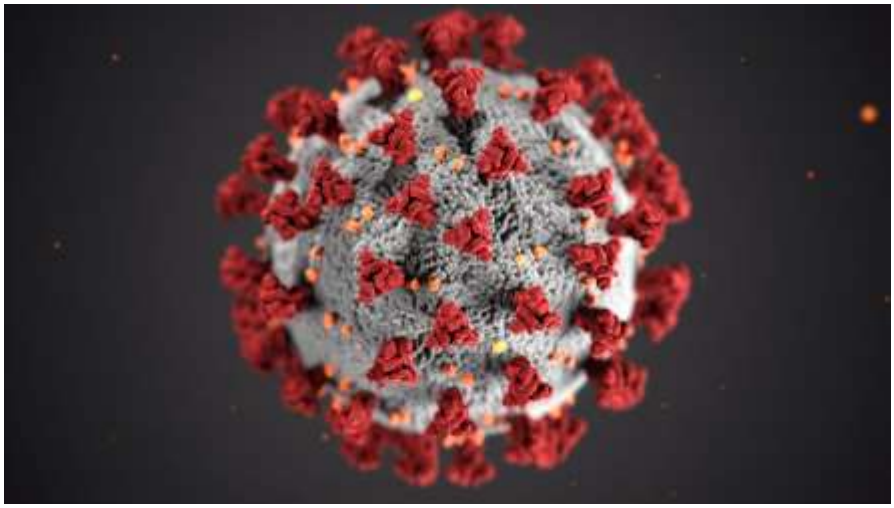

Když jsem koncem minulého školního roku sepisovala postřehy z distanční výuky a prvních pokusů vést on-line výuku, nenapadlo by mě ani ve snu, že bude hrát hlavní roli i v téměř celém školním roce letošním. Tentokrát nás alespoň nezastihla nepřipravené, máme Teamsy, pracovní notebooky dorazily doslova za pět minut dvanáct a z různých webinářů jsme teoreticky připraveni prakticky na všechno. Vyladili jsme technické zázemí, nažhavili přímotopy, navlékli teplé svetry, protože se ve škole netopí, a pustili se do práce.

Některé věci se od loňska nezměnily. Hodiny občas stále vypadají jako duchařská seance, hlášky typu: „Haló, slyšíš mě?“ žádná odpověď. „Jsi tady dnes s námi?“ patří ke stálicím on-line výuky. Jsou doplňovány voláním o pomoc v podobě zpráv v chatu: „Paní učitelko, já vás neslyším. Jé, teď už zase jo! Tak ne, už zase neslyším.“ A tak ty naše hodiny vypadají čas od času asi takto: „Děti, budeme ve větách vyhledávat podstatná jména. Začni, Kubo.“ „Pančelko, já tady mám aktuální předpověď počasí, já

bych vám ji řekl," ozve se však někdo úplně jiný. „Ne, to teď nepotřebujeme," začínám protestovat, ale to už se z mikrofonu hrne zpravodajství. Když skončí, snažím se navázat na předchozí práci, když v tom se znovu ozve zvučný hlas: „Ještě bych tu měl povětrnostní situaci!" následuje vodopád slov shrnující sílu větru ve všech okresech. Po skončení kompletní hydrometeorologické předpovědi se s obtížemi snažím přivést děti zpět k podstatným jménům. Jindy mě na začátku hodiny zaskočí dotaz: „Pančelko, můžu se jít osprchovat?" „Teď?!" nevěřím svým uším. „No, jo. Já jsem čerstvě ostříhanej a všude mě to lechtá."

O tom, jak jsem se dozvěděla, že existuje dvacáté druhé podstatné jméno, jak během on-line výuky hledáme zaběhnuté morče, krmíme štěně rohlíkem se šunkou, po sto padesáté osmé netušíme, na které stránce učebnice se nacházíme, zase až někdy příště…Anebo víte co? Snad už ne. Kéž už bychom všechny tyhle legrácky mohli prožívat jen společně a naživo!

Markéta Pechálová

Karanténa očima žáka, sourozence a dítěte učitele v jednom

Každý má na dnešní situaci trochu jiný názor. Většina žáků už je touto dobou dávno znuděná a dělá všechno proto, aby se co nejdříve mohla vidět se svými kamarády a spolužáky, sourozenci se pomalu zabíjejí (nebo je tahle doba naopak semkla dohromady, ale jsem si jistá, že to jsou jen ojedinělé výjimky) a děti učitelů už mají dost svých nervově vypjatých rodičů, kteří denně sedí několik hodin u počítače, naříkají a vůbec s nimi už není taková zábava, jaká bývala. Já jsem příklad toho všeho. Jaké to tedy je? To se hned dozvíte.

Klasické ráno u nás začíná snídaní, protože snídaně je základ dne, a to za jakékoli situace. Mamka ráno nachystá čaj a potom nás s Matym vzbudí. Oba nás většinou budí v sedm, ovšem rozdíl je v tom, že brácha v tu dobu opravdu vstane, zatímco já se z postele vyhrabu možná pět minut před první hodinou (nedoporučuju, pokud se vás učitel hned v prvních deseti minutách na něco zeptá, většinou nemáte ani čas se zorientovat, že je čeština a ne dějepis, natožpak odpovědět správně). Tím pádem to vypadá tak, že já, celá rozespalá, skočím nahoru pro snídani, u toho stihnu zabručet pozdrav na již nasnídaného a oblečeného bráchu u počítače a naknap přesně se vrátím dolů ke druhému počítači na první hodinu. U té zvládnu sníst snídani, mezi první a druhou hodinou vypiju čaj, který je samozřejmě už dávno studený, a po třetí hodině jsem konečně oblečená a probuzená.

Naše třídní učitelka nám mezitím stihne říct, že už se těší, až se vrátíme do školy, protože jí chybí na nás řvát, a Maty v tu dobu už samozřejmě aktivně prohledává celý dům, aby našel něco ke svačině, občas se zastaví na kus řeči, nebo ho klidně celé dopoledne nevidím. Pokud se po skončení všech online hodin dohodneme, jaké zbytky tátových věhlasných omáček máme dnes k obědu, je to úspěch. Okolo druhé hodiny se domů vrací máma, hladová, psychicky vyčerpaná a plná hlášek z daného dopoledne. Brácha nahoře předstírá, že má strašně moc úkolů, a zavře se, zatímco my se s mamkou podělíme o novinky. Navzájem si vyměníme hlášky z dopolední on-line výuky, což je zpětně většinou dost sranda! To už jsou tři, já se vracím dolů na online hodinu kytary, uprostřed které se domů vrátí táta a vtrhne ke mně s tím, že se jde ven, a moje výmluvy ho nezajímají. Když mu vysvětlím, že teď opravdu nemůžu, uraženě odejde ven sám a já po zbytek odpoledne sedím u počítače a dělám úkoly. Z úkolového transu a předmaturitní deprese mě obvykle vytrhne Maty, který si přichází dolů pro džus a u toho mě začne otravovat, takže dnešní snažení vzdám a vydám se nahoru za mamkou, která opět okupuje celou kuchyň, na stole má vytažený pracovní notebook s opravami do matematiky a hromadou učebnic okolo, na plotně jí

probublává oběd na zítřek a do pozadí hraje uklidňující rocková hudba, která se ovšem opět míjí účinkem…

A takhle je to každý den. Občas nám poskytne zpestření dne pajdákovská paní učitelka z výtvarky, která nám zadá další téměř nesplnitelný úkol (posledně jsme se s mamkou převlékaly za Fridu Kahlo s krásně spojeným obočím), náš kocour Mikeš, který už se zase s někým popral a má díru v hlavě, nebo táta, kterému přestali dávat seriál Máša a medvěd, následně Phinnease a Ferba a pak skončil i starý britský sitcom Haló, Haló, a tak experimentuje v kuchyni s již zmíněnými omáčkami všeho druhu, které rád obecně nazývá „guláše“ a zásadně je vaří v největším hrnci, který doma máme. Ono to sice zní skvěle, nemusí totiž nikdo vařit a všichni máme skoro celý týden co jíst, ovšem když už máte podruhé během jednoho měsíce čtyři dny za sebou hovězí Stroganoff, pomalu to přestane bavit všechny. Ale co, aspoň se doma nenudíme!

Nevím, jak to funguje v ostatních učitelských rodinách, ale takhle je to u nás. A neměnila bych. Protože ačkoli je to občas chaos a velká psychická zátěž pro všechny členy rodiny, mé asociální já se děsí doby, kdy se vrátí všechno do normálu a bude se muset zase bavit s lidmi. Jako na živo.

P.S.: Ráda bych věděla, co pro mamku znamená pár řádků… No, dar stručného vyjadřování asi v rodině nemáme.

Kateřina Pechálová

Své radosti a strasti s distanční výukou se nám stručně pokusil popsat i jeden z přispěvatelů, David Fuksa. Ostatní oslovení sedmáci se k tomuto dobrovolnému domácímu úkolu neměli, z čehož usuzuji, že již domácí výuky mají plné zuby. Myslím, že David to za všechny shrnuje celkem výstižně.

Dneska se mi sice učí celkem dobře, ale doba „covidová“ mě už nebaví. Je toho na mě moc. Z některých předmětů dostáváme hodně úkolů, protože nestíháme to, co bychom v běžné hodině stihli. Je to těžké, ale myslím si, že pro učitele ještě horší. Nejraději bych šel do školy, abych se viděl s kamarády, už mi chybí i učitelé. Myslím, že pro nás všechny se vyhláškami změnilo hodně věcí, učitelé se snaží, ale prostě to není jako ve škole. Už aby se situace uklidnila a já mohl zase do školy. Těším se.

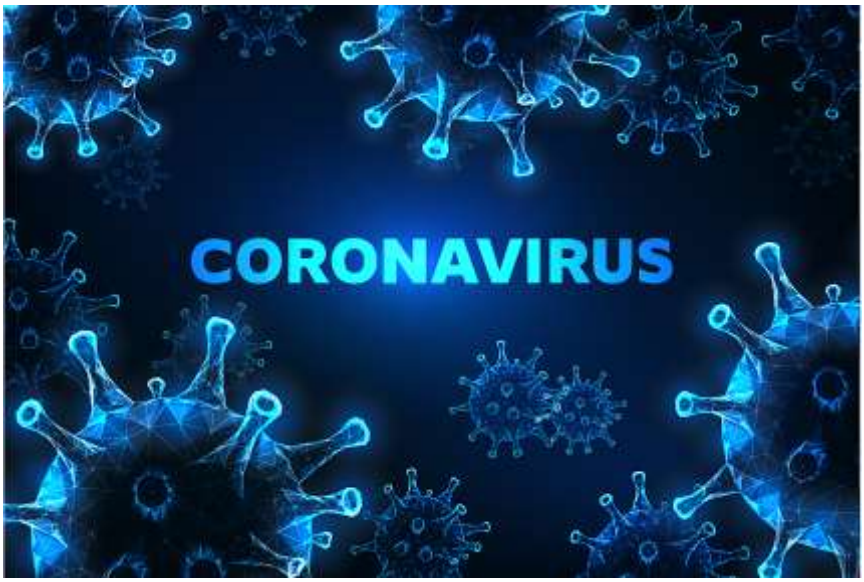

David Fuksa

TVOŘÍŠ, TVOŘÍM, TVOŘÍME

Nejenže má paní učitelka nadmíru pěkný sloh a velmi nadanou dceru, ona ke kreativitě dokonce vede své svěřence. Ti nám do Dřeváku přispěli originálními básničkami. No posuďte sami 😊.

Něco málo z tvorby čtvrťáků Andrea Spáčilová

Reklamy na zubní pastu:

Zubní pasta Dráček
jemná je jak mráček.
Výborná je pro děti,
musíš ty to věděti.
Má nad kazy velkou moc,
budeš mít pak klidnou noc.

Petr Štimpl

Zubní pasta Mentolka
sáhne po ní kluk i holka.
Krásné zuby jako sníh,
nezkazí vám nikdy smích.
To je naše zubní pasta.
Děti, umýt zuby, spát a basta!

Aneta Spáčilová

Chcete zazářit? Teď už můžete!

S naší zubní pastou Karloska to bude hračka.

Obsahuje bělící složky, které rozzáří váš úsměv.

Tlačte naši pastu z tuby,

budete mít krásné zuby!

Óda na traktory

Já jsem Vojta, co miluje traktory,
Pumy, John Deery i Zetory.
S traktory se jezdí po poli,
hnojit, sadit, orat brambory.

Traktory jsou silné stroje,
uvezou obilí, seno, slámu, hnoje.
A proto sláva traktorům,
Pumě, John Deerovi i Zetoru!

Vojta Bartoška

MOJI SPOLUŽÁCI

Sedmáci, kteří mají letos za úkol ve slohu napsat charakteristiku a kterým je doma po svých spolužácích smutno, využili svůj potenciál a napsali opravdu pěkné slohovky, jež rozhodně stojí za to si přečíst 😊.

David

Můj kamarád se jmenuje David a chodíme společně do 7. třídy základní školy. Má 13 let a měří 162 cm (je vyšší než já). Bydlí v Turovicích nedaleko našeho domu.

David má kulatou hlavu, krátké, hnědé vlasy, modré oči a na nose nosí brýle. Je středně vysoké postavy. Nedávno mu ještě zuby zdobily rovnátka, ale už mu je sundali. Nejčastěji nosí krátké tričko s potiskem, mikinu a džíny.

David mi vždycky pomohl, když jsem potřeboval, a na oplátku i já jemu. Je přátelský, legrační, zábavný, akční a stejně jako já taky ukecaný. Člověk se s ním rozhodně nenudí.

David chodí do hasičů, rád se mnou a s přáteli hraje hry, poslouchá hudbu, kouká na filmy nebo na YouTube videa. V této době se tolik nevídáme, ale často si voláme a povídáme si.

S Davidem se známe od školky a od té doby se taky kamarádíme, máme spolu hodně zážitků. Doufám, že se brzy zbavíme covidu a budeme se moci zase navštěvovat.

Matyáš Volf

Nela

Moje nejlepší kamarádka se jmenuje Nela. Má 12 let, známe se ze závodů. Loni nastoupila do naší třídy a za to jsem moc vděčná. Naše přátelství začalo o minulých letních prázdninách, kdy jsme se ještě více sblížily. Máme spolu neskutečně moc

zážitků a bude jich ještě více. Bydlí vesnici jménem Býškovice. Nelča má jednoho staršího bratra jménem Filip.

Nelča je štíhlé, sportovní postavy. Má po ramena dlouhé, trochu vlnité, blonďaté vlasy. Když se podívám na její obličej, vidím krásné modré oči. Nemá rovnátka ani brýle. V tuhle dobu, kdy jsme doma, nosívá legíny nebo tepláky a nějaké tričko.

Je milá, hodná, vtipná, hrozně chytrá, krásná a rozumná. Nenaštve se kvůli tomu, že se bavím s jinými holkami. Kdyby se něco stalo jí nebo mně, staly bychom při sobě. Když mi bylo nejhůř, dokázala mě utěšit i rozesmát. Je prostě super.

Teď je sice pauza, ale jinak chodí do mažoretek a na hasiče. Ve volném čase spolu hodně voláme. Když zrovna netelefonujeme, stará se o svého psa a andulku, učí se nebo se dívá na různé filmy.

Nelča je moje nejlepší kamarádka, i když bych ji spíš přirovnala k sestře, kterou jsem si vždycky přála. Kdyby to šlo, byla bych s ní pořád. Doufám, že to tak cítí i ona. Jak to tak Nelča vždycky říká, každá blondýna potřebuje svoji brunetku a u nás to teda fakt sedí.

Eliška Volfová

Maty

Můj kamarád Maty má 13 let a je z Dřevohostic. Známe se od šesté třídy. Má jednoho sourozence.

Má štíhlou postavu, černé vlasy a nejraději nosí mikiny a jiné pohodlné oblečení.

Maty je cílevědomý, pravdomluvný a vychovaný, taky milý, vždy ochotný pomoci, zodpovědný a rozumný. Je to dobrý kamarád, vždy mi pomůže, když něco potřebuji, a poradí, když něčemu nerozumím. Dobře se učí a obvykle všechno ví.

Ve volném čase hraje rád videohry a chodí do hasičů.

Matyho mám rád, protože vždy každému ochotně pomůže, také vedle něj rád sedím, protože je se všemi kamarád a umí každému naslouchat.

Jindřich Holotík

Eliška

Moje kamarádka se jmenuje Eliška. Je jí 13 let a má narozeniny ve stejný měsíc jako já. Je to moje spolužačka, navštěvujeme spolu sedmou třídu. Bydlí stejně jako já v Dřevohosticích a má bratra, dvojče Matyho. S Eliškou se známe od školky, ale kamarádíme se až od první třídy.

Eliška má vysokou, štíhlou postavu a tmavě hnědé, hodně dlouhé vlasy, které nosí často rozpuštěné. Obléká se sportovně.

Je milá, slušná, laskavá, můžu se na ni vždy spolehnout, umí mi poradit a dokáže mě rozesmát.

Jsme spolu ve stejném týmu hasičů, a trávíme spolu tedy spoustu času i mimo školu. Na hasičských závodech si to vždy užijeme a největší radost máme, když vyhrajeme. Ve volném čase rády jezdíme na kole, většinou k rybníku nebo zámku. Tam dokážeme sedět celé hodiny a povídat si.

Eliška je moje nejlepší kamarádka a mám ji moc ráda. Můžu se na ni spolehnout jako ona na mě. Už se těším, až nebudou žádná opatření, abychom se konečně viděly.

Monika Rohanová

Líčení

Nemyslete si, milí čtenáři, že vás na řádcích této stránky budeme snad učit malovat si řasy či nanášet rtěnku. Líčení je totiž mimo jiné krásný, tvůrčí, umělecký slohový útvar, kterému se učí žáci ve vyšších ročnících. Když k tomu paní učitelka navíc zvolí kreativní téma, vznikají zajímavé práce, posuďte sami.

Postavil jsem si dům ve větvích

Je horký letní den, vítr ševelí, všude vůně květin, bzukot hmyzu a hlahol ptáků. Přistupuji ke vzrostlé, košaté lípě, která je jako stvořená pro odpočinek. Po tvrdé práci, unavený jako pes, sednu si k ní a usnu.

Tu mě vnukl nápad postavit si na oné lípě dům. Přinesl jsem si voňavá smrková prkna, nářadí, žebřík a hřebíky. Vyhlédl jsem si na našem národním stromu krásné místečko a začal stavět. Tu prkno, tu hřebík, zkrátka jsem byl pilný jako včelka. Podlaha, stěny s okny, abych se mohl dívat do smějící se přírody, a střechu, aby nepršelo dovnitř. To vše bylo potřeba sestavit. Ještě interiér, abych se cítil jako v bavlnce a hotovo. Sestoupil jsem dolů a pohlédl na můj dům ve větvích, do nosu mě zasahovala vůně řezaného dřeva a novoty. Dům mi připadal jako nedobytný hrad, který se tyčí na kopci. Kochal jsem se jím.

Najednou se probudím a přepadne mě smutek: „Nee, tak to byl jen sen.“ Vzhlédnu vzhůru a dům ve větvích tam stojí.

Eduard Foukal

Vesnice

Vesnice v létě je jedna z nejvíc příjemných věcí vůbec. Probudíte do zlatých a sluníčkových tónů paprsků, které se vám dostávají pod pokožku a zahřívají vás. Máte hřejivý pocit a nechce se vám vstát z postele. Posloucháte zpěv ptáčků a zahříváte se. Vůně vesnických jídel je moc příjemná, žádné chemikálie. Přes den se můžete jít projít do svěží přírody a kochat se krásou,

v parných dnech je možno zchladit se v příjemně osvěžující vodě bazénu. Vesnice je plná dobrodružství a neprozkoumaných míst. Taky piknik na samotě na louce není vůbec špatný nápad. A když začne pršet, běžte se bosi projít po cestě. Ta vůně a ten pocit…!

Večer si s přáteli můžete posedět u dobrého jídla a vína nebo třeba opéct špekáčky. Krása ohně fascinuje.

Noční procházka pod nebem plným hvězd je fascinující, měsíc vám svítí na cestu a vy máte pocit, že toto místo nikdy nechcete opustit.

Jana Benešová

Výhled z mé psí boudy

Když jsem se probudila ve své staré, ale přesto oblíbené psí boudě, hned jsem ucítila příjemnou a osvěžující vůni typického rána. Vůně mokré a těžké hlíny, čerstvě posekané trávy a v neposlední řadě vůně lidského jídla. Jakmile jsem vykoukla z boudy, oslepily mě paprsky svítícího sluníčka, které plulo po blankytné obloze. Ze stébel trávy kapaly čerstvé kapky ranní rosy, které hrály snad všemi barvami světa. Hřejivý dotek sluníčka na mém ledovém čumáku a chladivý a uklidňující vánek, který čechral mou srst, mi způsoboval neskonalý pocit blahosti. Jsem pes a jsem za to rád. Už jen mírumilovné pohlazení mého páníčka a mám jasno. Život je krásný!

Natálie Sehnálková

VELKÝ TALENT VE 2. TŘÍDĚ

„My už chceme do školy, nás už to doma nebaví, je to hrozná nudaaaaa…!“ slýcháme dennodenně od spousty z vás, kteří se už těšíte do školy. Nejsme naivní a nemyslíme si, že toužíte po probírané látce, písemkách, zkoušení a jiných nepříjemnostech, které chození do školy zahrnuje. Samozřejmě víme, že se nejvíce těšíte na své spolužáky, na prozlobené přestávky, na tajná psaníčka v hodinách, ale taky maličko doufáme, že se těšíte i na nás učitele 😊. Někteří z vás to často říkají, jiní se dokonce rozhodli o tom napsat.

„To byla jednou jedna holčička jménem Eliška, které měla tak ráda svou paní učitelku, že jí po večerech psávala…“ Nene, milí čtenáři, to není pohádka, taková holčička se u

nás ve škole opravdu nachází, chodí do druhé třídy a paní učitelka Kučerková jí natolik chybí, že jí ve volných chvílích píše pohádky, však koukněte sami.

Pohádka pro paní učitelku

Dobrý den, paní učitelko,

Píši Vám po dlouhé době. A píši Vám pohádku. Začínám!

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Martina. Všechno odkládala a na všechno říkala „ne“. Když jí maminka říkala, ať jí pomůže umýt nádobí, a ona si hrála na telefonu, odsekla: „Ne! Vůbec! Nepomůžu!“ A maminku to mrzelo. Tak tedy umývala nádobí sama.

Potom nastal večer a Martina si hrála s plyšovým medvídkem. Maminka na ni volala: „Martinko, pojď se najíst.“ „Ne, ani náhodou!“ odpověděla neposlušná dcera.

Ráno se Martina zeptala: „Mami, můžu si zapnout televizi?“ Maminka odpověděla: „Ne, ani náhodou!“ Martina se zamračila. „Já ti to vysvětlím,“ řekla najednou maminka, „víš, jak jsem na tebe volala, že mi máš pomoct nádobím?“ „Jo,“ odvětila Martina. „A jak jsi řekla, že mi nepomůžeš, vzpomínáš?“ „Ano,“ znovu odpověděla Martina. „A jak jsem na tebe volala, že se máš jít najíst?“ „Ano, ano, všechno si dobře pamatuju.“ „A už chápeš, proč se teď nesmíš dívat na televizi?“ „Ano, promiň, že jsem tolik zlobila, nechala jsem se trochu unést.“ Maminka odvětila: „Omluvu přijímám.“ A bylo zase všechno v pořádku.

Konec! Hezký večer, Eliška

Takových pohádek napsala Eliška své oblíbené paní učitelce vícero. Někdy napíše pohádku, jindy zase pozdrav, avšak paní učitelka ví, že když otevře mailovou schránku, vždy na ni bude čekat něco pěkného jako třeba tento elektronický dopis: „Vážená paní učitelko, tady je Eliška. Je mi po Vás smutno. Už se těším, jak se uvidíme. Některé úkoly na tento týden už mám, některé ne, ale mám se dobře. Už to nemůžu vydržet. Těším se do školy. Mám Vás ráda. Jak se máte Vy? Vaše Eliška.“

Eliška, 2. třída

Ahoj, Marťani!

V polovině února letošního roku nastal na oběžné dráze kolem Marsu čilý dopravní ruch. Po arabské a čínské sondě následovala ještě větší událost - přílet a přistání amerického průzkumného robota Perseverance.

Vstup přistávacího modulu s roverem Perseverance do marsovské atmosféry a následné rozevření padáků proběhlo bez problémů. A poté i to hlavní: dosednutí na povrch. Zatímco čínský stroj se o přistání pokusí až v květnu, ten americký svůj složitý přistávací manévr, přezdívaný „sedm minut hrůzy“, zvládl 18. února zhruba ve 22 hodin našeho času.

Jak mise začala? Vhodná doba ke startu sondy ze Země směrem k Marsu přichází pouze jednou za zhruba 26 měsíců a vychází ze vzájemného postavení obou planet na jejich cestách okolo Slunce. Dráha proto musí být zvolena tak, aby se sonda vypuštěná z naší planety setkala s Marsem v přesně daném bodě a přesně daném okamžiku.

Raketa Atlas-V vynesla šestikolové vozítko Perseverance o velikosti osobního auta a vážící více než tunu z kosmodromu na Floridě 30. července 2020, poté sondu čekala 471 milionů kilometrů dlouhá pouť k Marsu.

Po vstupu do horních vrstev atmosféry Marsu se tepelný štít chránící hlavní sondu měl rozžhavit na zhruba 1300 stupňů Celsia s tím, že by zvládl až 2100 °C. Po dostatečném aerodynamickém zbrzdění, trvajícím zhruba čtyři minuty, kdy sonda ztratila až 90 procent své rychlosti, došlo ve výšce přibližně 11 kilometrů nad povrchem k otevření padáku a odhození již nepotřebného tepelného štítu. Pod ním se aktivoval přistávací radar a kamera, které řídily poslední fázi cesty.

Marsovský kráter Lake, kam sonda směřovala, byl podle vědců dříve opravdu jezerem. Zde stroj, který si s sebou přivezl i malý dvourotorový průzkumný vrtulník, začal pátrat podle informací amerického vesmírného úřadu NASA po stopách případného dávného života a sbírat vzorky, které by měly být některou z pozdějších misí dopraveny zpátky na Zemi.

Výtah ze zajímavého článku pro vás přichystal **David Sedlář** z 8. třídy. Od té doby sledujeme pohyb Perseverance se zatajeným dechem i trochu s obavami, protože v březnu začalo ve vozítku něco rachotit!

Foto: NASA/JPL-Caltech

KULTURNÍ OKÉNKO

Již tradičně jste zvyklí najít v našem školním časopisu KULTURNÍ OKÉNKO, říkáte si ale možná, proč se v tomto čísle nachází také, vždyť kina, divadla i jiné kulturní instituce jsou v dnešní době zavřené, proč tedy pokoušet vaši zvídavost a trpělivost a protentokrát toto téma nevynechat?

Protože kulturu nepředstavují pouze výše zmíněné instituce, ale také zajímavé knihy a populárně-naučné časopisy. Abyste přes všechna vládní opatření nebyli ochuzeni o již zmíněné kulturní zážitky, předkládáme společně se sedmáky pár tipů na skvělé knihy ☺. Vždyť co je lepšího než zalézt si ve škaredém, deštivém, chladném počasí s čajem pod peřinu a ponořit se do tajů zajímavých příběhů? A že se nám otepluje a na knihu nebude čas? Ale kdepak, kniha či časopis jsou výborným společníkem i do sluncem zalité přírody, zahrady či pergoly, kde mohou zpříjemnit každou dlouhou chvíli.

Pro ty nejmenší z vás jsme vybrali titul **Kubula a Kuba Kubikula** od známého českého spisovatele Vladislava Vančury, jehož příběhy ilustracemi obohatil Zdeněk Miler, kterého můžete znát jako autora Krtečka. Veselé vyprávění o medvědáři Kubovi a jeho medvědu Kubulovi doplňuje strašidlo Barbucha, kterého si Kubula vymyslí kvůli Kubolovu neustálému zlobení. Strašidlo je však více milé než nebezpečné, a tak s touto partou přátel zůstane a společně prožívají mnohá dobrodružství. Ve vesničce Vařečky a Hrnce jsou dokonce vsazeni do vězení, ale díky svému důvtipu vyzrají nejen nad touto, ale také nad mnoha dalšími překážkami.

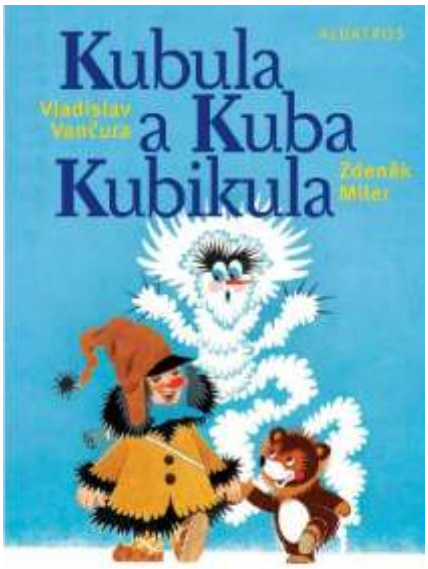

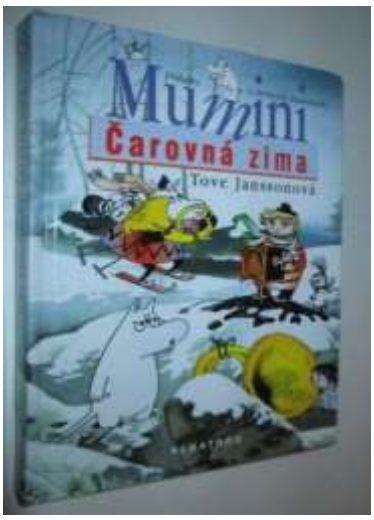

Méně známou knihou v našem prostředí je kniha **Mumini** švédské autorky Tove Janssonové. A kdo vlastně Mumini jsou? Jedná se o bílé, chlupaté skřítky s dlouhým ocáskem a velkým bříškem. Ústřední postavou celého příběhu jsou trollí skřítek muminek a jeho rodiče. Tatínek je kutil a snílek, maminka je správná hospodyňka a zejména kuchařka a malý muminek je tak trochu ňouma, který se bez rozmýšlení po hlavě vrhá do všech dobrodružství. Spolu s ostatními obyvateli vesnice překonává muminkova rodina mnohá úskalí, překonají například záplavy, zemětřesení či čarovnou zimu.

Pro ty z vás, kteří jste již opustili první stupeň a stáváte se dětmi většími, či chcete-li, puberťáky, jsme vybrali tyto tituly.

Podivný případ se psem je detektivním románem britského spisovatele Marka Haddona, který vypráví příběh poněkud nestandardního hrdiny, patnáctiletého autistického chlapce, jenž je obdivovatelem Sherlocka Holmese a po jeho vzoru se rozhodne vyřešit případ zabitého psa. Chlapec, který má v běžném životě řadu fóbií, se rozhodne překonat mnohé překážky a překročit svůj stín, aby odhalil vraha tohoto nevinného stvoření. Na pozadí příběhu také řeší vztahy mezi jeho otcem a matkou, kteří se chtějí rozvádět. Podaří se našemu hrdinovi najít viníka tohoto hrůzostrašného činu a zachránit vztah mezi jeho rodiči? To se dovíte, pokud si tuto knihu přečtete 😊.

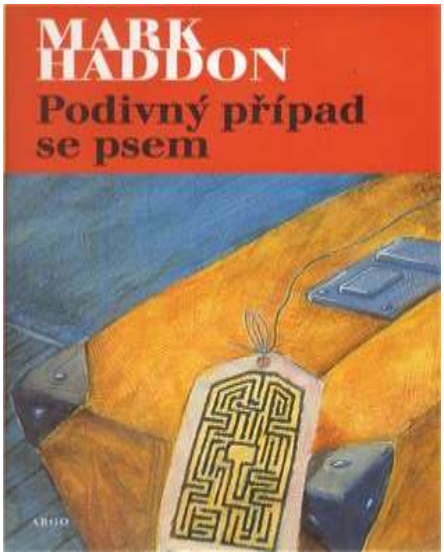

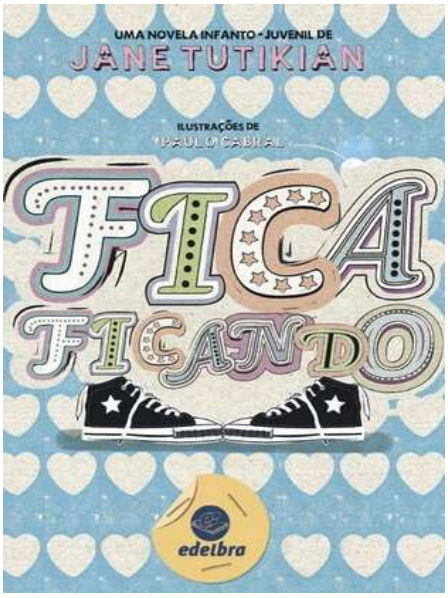

Fica Ficando neboli **Na vážno** je zástupcem romantického příběhu pro ty z vás, kteří máte rádi zamilovaná vyprávění. Ale nečekejte žádnou „červenou knihovnu“ a otřepaná klišé, brazilská autorka pro tento příběh stvořila patnáctiletou puberťačku Helenu, která je typickým příkladem „nemožné holky“. Nenávidí nakupování, dívčí oblečení a šminky. Ze všeho nejraději píše do svého deníku a svět si drží od těla. Celý den by nejraději poslouchala hudbu, měla červené vlasy, neuklízela si pokoj a se světem komunikovala pouze skrz mobilní telefon. Jo a taky by ráda chodila s o rok starším klukem, kterému říká B. G. a do něhož je až po uši zamilovaná. Překoná svou ostýchavost, využije šance zatančit si s ním na večírku a započne tak vážný vztah?

Pokud jste si z našeho výběru nevybrali nebo si myslíte, že je pro vás kniha příliš dlouhým prostředkem, jak se dočíst zajímavé informace, nevadí. I pro vás máme řešení na zpříjemnění chvil čtením. Můžete sáhnout po osvědčených časopisech. Z mnohých, které lze dnes v trafikách běžně koupit, jsme vybrali tyto:

Čtyřlístek, **Sluníčko**, **Epocha**, **National Geographic** nebo **21. století**.

HÁDANKY, VTIPY, OMALOVÁNKY

Společně s dětmi jsme pro vás připravili tyto úkoly, bavte se 😊.

Hádanky

- Běží lesem zajíci. Jeden přede dvěma, jeden za dvěma a jeden mezi dvěma. Kolik běží zajíců?
- Co to je? V každé minutě je to jednou a v každém momentě dvakrát.
- Dvě sestry se dlouho neviděly, a tak se rozhodly, že se navštíví a seznámí se svými dětmi. První měla jednoho syna a dvě dcery a druhá dva syny a dvě dcery. Kolik sester se tu potkalo?
- Matka s otcem mají šest synů, každý z nich má jednu sestru. Kolik členů má tato rodina?

Správné odpovědi:

- Zajíci byli tři.
- Je to písmeno „m“, slovo minuta jej má jednou, slovo moment dvakrát.
- Potkalo se šest sester (dvě matky, čtyři dcery).
- 6 synů + 1 sestra + 2 rodiče, rodina má 9 členů.

Vtipy

Hurvínek šel na očkování a křičí přes celou ordinaci.

Spejbl ho uklidňuje: „Hurvajs, nekřič, vždyť ani nevíš, proti čemu tě očkují.“

„Vím, proti mé vůli!“

„Váš kluk se strefoval kamenem do mého vozu“

„A strefil se?“

„Naštěstí ne.“

„Tak to nebyl můj kluk.“

Na stromě sedělo deset opic. Jedna z nich seskočila na zem. Kolik jich zůstalo na stromě? Žádná. Ostatní se po ní opičily.

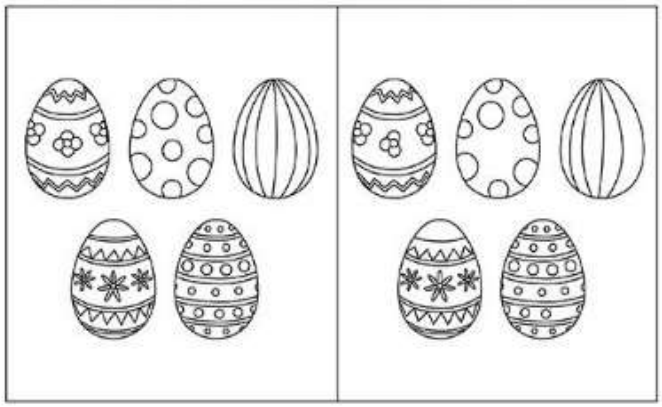

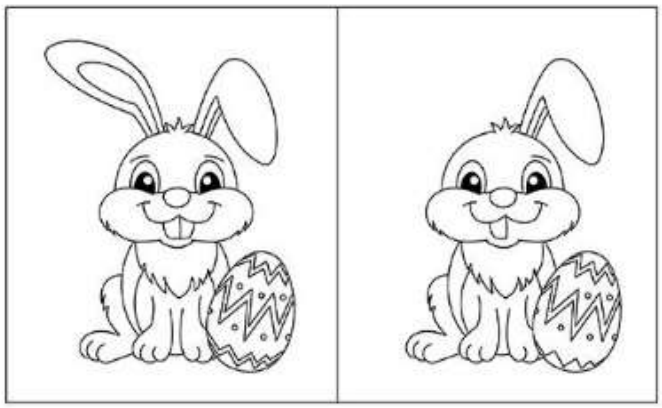

Najdi pět rozdílů a dokresli je

Omalovánky

Poznáš, ze kterého večerníčku pochází tyto pohádkové postavy? Víš, kdo je namaloval? Která další postava k nim patří a ve kterém lese bydlí? Najdi na internetu patřičné informace a vymaluj si obrázek.